

hogy növények, állatok nélkül nem tudnánk élni, akkor várhatjuk azt, hogy a természet is meghálálja védelmünket, gondosságunkat, amelyben növényeit, állatait részesítjük, s akkor megfizeti majd jószágunkat, ami különben nem is annyira jószág, mint a saját jól felfogott érdekünk, akkor fogja igazán meghálálni a velle való törődést!

A MAGYAR PARASZT.

Csak akkor látod őt, ha szürke éjjel Roskadtt inakkal lassan ballag aztán,
száguld tovább a gőzvasút veled, bölcs mélabú van napsütötte arcán,
s a hajnal mérgező lehelletével de szem nem látta őt könnyezni még.
leng tejszínűn az alvó táj felett.

Mint egy bús isten, jár a zöld mezőben
döbbenve nézem, mint halad előttem,
és nem tudom, mi bántja nagy szívét.

Merengve megy előre, méla, álmos
lovát magára hagyja szántani,
olykor kitarja karját, mint a táltos
csillognak inge hősínű fodrai.

(Kosztolányi Dezső.)

BÚCSÚ AZ ERDŐTŐL.

Csak el kell válnunk, jó öreg fák, Hiába mond regét a lomb ott,
Hiába is marasztotok; S lombok között dalt a madár.
Hiába hajlik rám hízelegve, Szívemben ott is az zokog majd,
Illatos, árnyas lombotok, Amire te tanítgatál...
— Csak el kell válnunk, jó öreg fák. Hiába mond regét a lomb ott!

Pedig tudom, hogy visszasírlak, Minek, miért marasztalnál hát?
Én édes erdőm tégedet; Hisz' lásd, te jössz el énelem;
Arcomra titkon könnyet ejt az Madárdaloz, csöndes magányod,
Idegen büszke rengeteg... Itt zsong örökre lelkeken,
— Oh, én tudom, hogy visszasírlak! Minek, miért marasztalnál hát?

(Szabolcska Mihály.)

Húsvéti magyar népszokások.

Bartha Károlynak kedves húsvéti rigmus-gyűjteményében találjuk a következő szatmármegyei, botpaládi köszöntőt:

Nagypénteken sokat sírtak,
Sok hímes tojást is írtak.
Adjanak egy hímes tojást.
Kerüljék el a locsolást.
Most hát húsvét van, örvendjünk,
Egymást locsolni készüljünk.
A Jézus is a bérével
Locsolt piros vérevel.
E ház népének azt kívánom,
Kívánságom meg nem bánom,
Éljenek boldog napokat,
Bú nélkül valókat,
Szívemből kívánom.